

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 66

ВЕРЕСЕНЬ • SEPTEMBER 2014 • Nr.18 (2902)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

Разом з Володимиром хрещенням 988 року на наших землях засяло світло Христової віри. І також одночасно з прославою Христа, розпочав наш народ вшановувати Пречисту Діву Марію, яка не лише народила нам Спасителя, але у час Страсної П'ятниці стала також і нашою матір'ю, була з нами у важкі періоди в історії народу.

Отож, як ми знаємо, християнство, а отже і культ Богородиці, прийшло до нас зі Сходу, коліски християнства. Та цей культ почитання Діви Марії не являвся для тогочасного суспільства чимось чужим, бо з огляду на історію людства на наших територіях у часи матріархального періоду існував культ великої праматері, а також культ матері землі з вшануванням її родючості. І тому тогочасний люд у Київській Русі прийняв оцю небесну покровительку з великою радістю та любов'ю. Цікаво з цього приводу висловивсь колись владика Кир Андрій Сапеляк кажучи, що духовність християнства у Київській Русі є від самих початків наскрізь марійською. Бо вже від тих часів можна помітити велику зацікавленість особою Марії. Свідомством цього є величава мозаїка Богородиці Оранти на нерушимій стіні Софійського Собору у Києві.

Іншим великим свідомством поширення культу Пресвятої Діви у тогочасній Русі було те, що у 1036 р. князь Ярослав Мудрий, після переможного бою з печенігами, окрім згаданого храму Софії, будує також церкву Благовіщення на Золотих Воротах Києва. А в 1037 р. цей князь привселюдно у цій же церкві Благовіщення віддає весь люд під опіку Божої Матері, яка з цього часу почала вважатись офіційною заступницею і покровителькою Київської Русі.

ПОШАНУВАННЯ ПРЕЧИСТОЇ БОГОРОДИЦІ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДІ

Софія Білик, «Богородиця Покрови», 2013 р.

Також з цього періоду є і багато інших згадок про великі подвиги наших князів, які віддавались під пречистий покров. А зокрема ще слід згадати близького нам Данила Галицького, який після успішного походу у Чехію подався до Холма, щоб зложити там подяку іконі Пресвятої Богородиці.

Цікавим є те, що з тих давніх часів серед археологічних знахідок є золоті чи срібні нашійні іконки з зображенням Богородиці, та написами, що містили прохання про захорону від усього злого.

Особливо у ці часи розвинулась та набрала популярності така особливість, як Покров Пресвятої Богородиці.

Поштовхом до цього став такий чинник як грецька історія, у якій є згадка про чудесну оборону Константинополя перед арабами. Як відомо, святий Андрій Юродивий під час молитви у церкві, побачив Пресвяту Богородицю з простертим над народом омофором (омофор – «мафоріон» з грецької хустина, покров). Також одним із чинників виступали міжкультурні загарбницькі відносини, де Русь мала за захисницю Пресвяту Богородицю – Покрову. Не можна не згадати і про тогочасні монастирі, а найперше Києво-Печерську Лавру, де монахи плекали особливу набожність до Діви Марії.

Отож можемо зробити невеличкий висновок, що культ Богородиці існував у всіх тогочасних суспільних сферах, включаючи і владу, чого не побачиш сьогодні у нашій горезвісній Верховній Раді, та й владі загалом, через що можливо, і маємо так багато незгод та нечесності у суспільстві (текст написаний 2009 року – Ред.).

Продовження на 2 стор. ▶

ОРДА І ДИТЯТКО

Каму грядеши, Україно ?

Людей турбує також ухвалений парламентом тимчасовий статус для частини окупованого Донбасу. Панікери воляють, що Порошенко «здав» ці землі Росії, є вже

навіть такі, які відправляють Президента до Ростова (де мав би нині жити Янучар). Рано, рано такі звинувачення ставити. Хід Порошенка, це спроба виграти час, уник-

нути (принаймні тимчасово, поки наша армія в розбудові) прямої інвазії Орди. І все. Дехто з наших каже (з сотні панікерів), що Росія перемагає. Я запитую, де вона перемагла? Має Крим, але не має надійних комунікацій з ним, нащо їй такий (острів) Крим? Путлер хотів хапонуть, крім Криму, пів України і збудувати Новоросію. А що хапонує. Навіть вузької території, щоб з'єднати Крим з Рашею

не має. Де тут перемога Росії? Я вже не скажу про те, що через нас наштрикнувся на західні санкції і тепер не знає, що його робити далі. Цей-во, голова їхнього расейського парламенту, Нарішкін чи як, вже заговорив, що Крим має стати територією українсько-російської дружби (sic!), і взагалі, Росія ніколи не проявляла до нас агресії. Явно розгублені.

не має. Де тут перемога Росії? Я вже не скажу про те, що через нас наштрикнувся на західні санкції і тепер не знає, що його робити далі. Цей-во, голова їхнього расейського парламенту, Нарішкін чи як, вже заговорив, що Крим має стати територією українсько-російської дружби (sic!), і взагалі, Росія ніколи не проявляла до нас агресії. Явно розгублені.

Продовження на 7 стор. ▶

АНОНС

На сторінці 2 та 3 знайомтеся з Синодальним Посланням Владик нашої Церкви напередодні парламентських виборів в Україні

▶ ПОШАНУВАННЯ ПРЕЧИСТОЇ БОГОРОДИЦІ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДІ

▼ **Продовження.**

Початок на 1 стор.

Мандруючи далі, по історії нашого народу, подивімося любі читачі на період козаччини. Як пише автор історії запорізьких козаків Дмитро Яворницький, козаки, задумавши заснувати нову Січ, а їх в історії козацтва було вісім, вибирали найперше найгарніше і найвідкритіше місце, і на ньому зводили церкву, яку неодмінно присвячували Покрову Пресвятої Богородиці. Ось яку цитату подає Яворницький, делегуючи її від самого козацтва: «Хай красується храм Божий у небесній висі, і хай святі молитви линуть від нас, просто з землі до престолу Господа Бога». Збираючись у далекий похід на ворогів, козаки насамперед молились молебень до Богородиці, співаючи «Під твою милість».

Ось ми з вами наблизились вже до наших часів. Часів, які були особливо буремними у житті нашої країни, де вирішувалось питання бути нам чи не бути як самостійній нації. І у цю нележку пору на охорону своєї батьківщини стали люди, які мали особливу набожність до Пресвятої Богородиці. Це були воїни Української Повстанської Армії та інші національні організації. Як знаємо, 30 травня 1947 року, УПА проголосила празник Покрови своїм офіційним святом.

Коли поглянути на сьогодні, яке рясніє різного роду кризами, які починаються від природних катаклізмів та закінчуються у людських душах, люди, втомившись від світу, який постійно тицькає їм у свідомість свої тимчасово діючі з властивістю деградування речі, шукають чогось вищого,

у чому не можна розчаруватись, благо, якому можна довіритись і заспокоїти цим душу. І тим джерелом миру, тією тишею, у якій чути голос Христа, і є якраз Діва Марія. Ота, яка пригортає знедолених, нічого за це не вимагаючи, ота, в очах якої не побачимо осуду, але щирю материнську любов.

Хочу з вами поділитись одним епізодом з власного життя. Бувши ще тоді малим хлопчиною, поїхав я зі своїм старшим братчиком Юрком відпочивати у дитячий табір в місті Тербовля. І так як це було перше моє тривале відлучення від дому, я засумував за мамою. Не знаю чого, але мене переслідувала думка, що з мамою щось станеться. Доходило навіть до тихих дитячих сліз у подушку. Та однієї ночі я бачив сон, де якась красива жінка з лагідним

голосом пригорнула мене та сказала: «Не бійся, з твоєю мамою все добре». Ось так.

Я впевнений що багато з вас відчули оце особливе заступництво Господньої Матері, та будете відчувати. Бо лиш у ній, постійній заступниці перед Христом можна знайти душевний мир. Я не можу не зачитувати рядок з Богородичної пісні: «Ще не чувано ніколи, щоб вона не помогла...»

Також маємо за обов'язок згадати і про нашу обрядовість, з якою ви часто зустрічались і зустрічатиметесь. Як бачимо і тут культ Богородиці залишив свій особливий слід. А саме: коли батьки виряджали дітей у дорогу то благословляли їх Іконою Богородиці. Також під материнську опіку віддавали молодят, даруючи їм ікону Діви Марії. Тут можна згадати ще багато інших епізодів.

Бувши на весіллі у свого приятеля, я побачив одну цікаву річ, з якою раніше не зустрічавсь. Ще перед церковним вінчанням наречена плела віночок, який опісля зодягала на Богородичну хоругву, випрошуючи при цьому щасливої долі та покрову у Пречистої.

Пресвята Діва Марія була і є особливою заступницею та берегинею нашого народу протягом довгих віків, допомагаючи йому у важкі хвилини, де, здавалось, не було надії. І завдяки їй ми маємо свою незалежну державу, за яку однак треба ще багато молитись.

А цю статтю хочу закінчити словами Папи Пія Х, зверненими до тепер уже покійного єпископа Микити Будки: «Ваш народ не може загинути, бо має дві заповіді: ваш народ любить Євхаристійного Ісуса і Пречисту Діву Марію. З цими заповідями народ не може пропасти.»

**Тарас Гадомський,
«Центр Живі Вервиці»**

СИНОДАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ ДО ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ ТА ВСІХ ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ ПРО СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНУ СИТУАЦІЮ В УКРАЇНІ НАПЕРЕДОДНІ ВИБОРІВ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Під проводом Мойсея народ Ізраїлю 40 років здійснював своє паломництво, свій перехід – від рабства до свободи, від смерті до життя, з дому неволі до Обіцяної Землі. Скільки непевності і страху було серед народу, який відважився піти за покликом Божим; скільки непевності мав сам Мойсей, якому Господь доручив стати провідником у цьому переході! Всевишній дав Мойсеєві знаки своєї підтримки та присутності: здатність молитися і чути Бога; Ковчег Завіту, в якому були скрижалі Заповідей, котрі навчали правди і справедливості; розквітлий жезл Аарона, що свідчив про Божу пастирську опіку над вибраним народом. Ми знаємо, що народ Ізраїлю здійснив перехід і посів Обіцяну Землю.

Ця історія зі Старого Завіту є не просто нагадуванням, а пророцтвом, знаком, обіцянкою для нас, що Бог є з нами. Він перевів ізраїльтян через пустелю і тепер супроводжує нашу Церкву та український народ через усі сьогоднішні випробування, допомагає нам долати страх і непевність. У нас також є знаки Божої підтримки: молитва Майдану, що множила сили; Богом дана земля, яка годує і підтримує життя; Божі заповіді, що навчають; мучеництво праведників і героїв, які свідчили в далекому та близькому минулому і свідчать також сьогодні про силу духу нашого народу та очищують його своєю жертвою. Хоч якими є горе, страх і відчай, ми знаємо, що Господь – з нами.

Наше паломництво – це час випробувань, але водночас і нагода для консолідації, об'єднання. У нашому церковному гімні ми молимо: «Боже, нам єдність подай». Саме зараз ми бачимо неймовірну потугу об'єднаних зусиль: у праці волонтерів, у мобілізації населення, у щедрих жертвах на потреби армії, у допомозі вимушеним переселенцям з Криму і Сходу. Усе це – діла милосердя, і саме вони стягають на нас благословення Неба. Нас має єднати не лише горе, небезпека, страх, а й розуміння спільної долі і спільного майбутнього.

Закликаємо всіх і надалі витривало крокувати

ДОРОГІ В ХРИСТІ!

Уже близько року весь наш народ перебуває в паломництві до справжньої свободи. Проїшовши визвольний досвід Революції Гідності, ми спільно переносимо трагічний військовий конфлікт, анексію Криму й агресію з боку сусідньої держави на Сході України, переживаємо складну економічну кризу, постійно стоїмо перед викликами в політичній сфері.

Як ми можемо мати певність, що Бог є з нами?

дорогою правди та свободи, щодня будувати наше майбутнє ревною молитвою, солідарністю зі стражденими і потребуєчими, підтримкою всіх ініціатив, державних і громадських, скерованих на за-

хист нашої Батьківщини та утвердження в нашому народі Божого спасенного Закону. Ми схилимо свої голови перед усіма героями, які віддали своє життя за волю і незалежність нашої держави, за гідність кожного українця, кожного європейця. Висловлюємо щирі співчуття їхнім родинам, як рівно ж близьким і рідним усіх загиблих під час військових дій на Сході України. Скеруємо особливі слова визнання до всіх, які сьогодні з подиву гідною самопожертвою стоять на фронті нашої спільної свободи, і дякуємо тим, хто своєю великодушністю та особистою жертвою свідчить про Божі істини в час війни й великих моральних викликів.

Заявляємо про нашу близькість до родин поранених, позбавлених даху над головою та наражених на різноманітні небезпеки. Запевняємо їм молитовну підтримку та закликаємо всіх священників посилювати пастирську солідарність з усіма потерпілими. Заохочуємо всіх вірних УГКЦ і людей доброї волі в Україні та в міжнародній спільноті до посиленої спільної праці задля зменшення страждань та зцілення духовних і тілесних ран українців. Закликаємо всіх, хто нас почує, до конкретних євангельських діл милосердя. Ми не приречені обставинами, ми можемо і повинні діяти!

Перед нами – вибори до Верховної Ради України. В час стрімкого переходу, ці вибори виявляються чи не найскладнішими й найважливішими в історії нашої держави. Тому нині нам потрібна єдність: об'єднання не навколо політичних фігур, а навколо спільного розуміння нашого майбутнього. Минула зима всім нам показала, наскільки необхідний нам чесний і незалежний парламент, наскільки важливим є вибір кожного депутата і яка величезна ціна їхньої нечесності та помилки.

Сьогодні наш політичний устрій залежить від нас, бо Господь Бог, Джерело всієї влади, доручив її народові. Тому наша відповідальність – привести до влади чесних і мудрих політиків.

Продовження на 3 стор. ▶

СИНОДАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ ДО ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ ТА ВСІХ ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ ПРО СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНУ СИТУАЦІЮ В УКРАЇНІ НАПЕРЕДОДНІ ВИБОРІВ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ

▼ **Продовження. Початок на 2 стор.**

Можливо, кожен зокрема не має надто великого впливу на політиків чи ситуацію, але, будьмо певні, навіть один голос, один чесний вибір, може бути вирішальним на локальному рівні і сприяти спільному правильному рішення в масштабах всієї країни. Не перекладаймо відповідальності на інших, робімо свій вибір мудро і чесно.

У такий непевний час легко спокуситися на улесливі гасла популістів, які породжують паніку та спонукають до порожнього критиканства. Критика доцільна, якщо її метою є спільне благо. Конструктивна критика сприяє єдності, тоді як критиканство і політиканство – від неї віддаляють. Не вірмо тим, хто обіцяє блискавичне вирішення всіх проблем. Україні потрібні глибинні і послідовні реформи у дуже багатьох сферах. Для реформ ми потребуємо мудрості і мужності політиків та єднання народу, адже реформи, напевно, будуть болісними та довготривалими. Слід без зволікань починати їх впроваджувати.

Важливо, – як вже було сказано, – що причини з'ясовано: усі ми бачимо, як кровоточить у нас виразка корупції, грошоловства, подвійної моралі та безкарності у зловживанні владою. Це передусім духовні болячки, а тому в духові знаходьмо і ліки від них.

Звертаємося до політиків – чинних і тих, що будуть обраними. Ви приходите до влади в неймовірно

складний час. Зараз не пора втішатися здобутими благами – це час жертвності. Довірена вам влада передбачає насамперед відповідальність перед людьми, які вам довірилися. Нехай завжди буде перед вами жертва Небесної Сотні Майдану, а тепер уже й тисяч загиблих українських воїнів і мирних мешканців Сходу. Нехай це стане мірилом для кожного вашого рішення.

Ми довірилися Богові і пішли паломницьким шляхом гідності та свободи. Це довге паломництво й далеко не кожен стане свідком його щасливого завершення. Мойсей, обраний Богом, і той не побачив. І Патріарх Йосиф, який виводив нас із дому неволі, також не діждав. Бачив тільки Митрополит Андрей, та й то лише в дарованій йому передсмертній візії. Не побачать уже й Герої Небесної сотні. Але всі, тут згадані, мають одну спільну рису: вони – вели і йшли до кінця, передаючи естафету нам. Будьмо ж вірні їхньому провідництву!

Перед нами багато непевності: ми не знаємо, якою ця дорога буде і скільки вимагатиме жертв, скільки воїнів світла буде потрібно, щоб вивести нас із п'ятни. На багато питань ми не маємо відповіді. Ніхто не має. Відповідь має лише Господь, який каже: «Не бійтеся! Ідіть! Я буду з вами!» У цьому ми можемо бути певними. Тому йдімо разом із Богом!

Благословення Господне на вас!

+ Святослав

Від імені Синоду Єпископів УГКЦ Святослав,
дано у Львові-Брюховичах, дня 13 вересня 2014 року Божого,
в празник Положення чесного пояса Пресвятої Богородиці

ПАПА ПРИЙНЯВ РІШЕННЯ ЩОДО КАНОНІЗАЦІЙНИХ І БЕАТИФІКАЦІЙНИХ СПРАВ

Йдеться про чудо, вчинене за заступництвом блаженної **Марії Христини від Непорочного Зачаття**, яка народилася в італійському Неаполі 1 травня 1856 і померла в Касорії (Італія) 20 січня 1906 р. Святіший Отець також авторизував підтвердження чуда за заступництвом Слуги Божого **архієпископа Пія Альберто дель Корона**, домініканина, засновника згромадження сестер домініканок Святого Духа, який народився в італійському Ліворно 5 липня 1837 і помер у Флоренції 15 серпня 1912 р.

Крім того, Папа авторизував чудо, здійснене за заступництвом Слуги Божої **Марії Єлизабет Тургеон**, засновниці згромадження сестер Богородиці Вервиці, яка народилася в канадському Бомон 7 лютого 1840 і померла в Римускі (Канада) 17 серпня 1881 р.

Франциск підтримав думку звичайної сесії кардиналів і єпископів на користь канонізації блаженного **о. Йосипа Ваза**, засновника Ораторія Святого Хреста Чудес в місті Гоа, який народився в Індії 21 квітня 1651

17 вересня 2014 під час зустрічі з кардиналом Анджело Амато, префектом Конгрегації з Канонізації Святих, папа Франциск авторизував затвердження декретів, що стосуються визнання чудес, які відбулися завдяки заступництву декількох кандидатів до канонізації та беатифікації.

Наступного ранку всіх мучеників привели в цирк, щоби кинути їх диким звірям, але ті навіть не торкнулися їх. Тоді правитель Тимотей наказав відсікти всім голови. Християни довколишніх міст взяли тіла святих мучеників, щоби поховати з почетом. Тіло священномученика Януарія взяли мешканці Неаполя. Разом з тілом вони зібрали з землі його засохлу кров. Коли посудину з кров'ю поставили на його мощі, кров знову стала рідкою, гарячою, ніби щойно пролита. На могилі священномученика Януарія відбулося багато чудес.

(з Вікіпедії)

і помер в Шрі-Ланці 16 січня 1711 р. Святіший Отець вирішив скликати найближчим часом консисторії для канонізації блаженного Йосипа Ваза і Марії Христини від Непорочного Зачаття.

ЧУДО СВ. ЯНУАРІЯ

Тимчасом з Італії повідомили, що чудо Святого Януарія повторилося. 19 вересня, у день його спомину, його кров знову перетворилася на рідину. Це чудо вже не раз ставалося у Неаполі.

Святий Януарій вважається покровителем Неаполя. Пляшечка з його кров'ю зберігається ще з IV століття. Вона щороку перетворюється на рідину в день його спомину. Кардинал Неаполя, Крешенціо Сепе повідомив під час Служби Божої в соборі, що чудо повторилося й цього року.

Багато мешканців цього міста вірять, що якщо кров святого не перетвориться на рідину, то це означатиме, що слід чекати трагедії. Наприклад, у 1980 році, коли чудо не повторилося, на півдні Неаполя стався землетрус, загинуло 2500 людей.

Подано за Радіо Ватикан та CREDO

КОРОТКО

ЯЦЕНЮК ПРО ЛЮСТРАЦІЮ

Під дію закону «Про очищення влади», нещодавно прийнятого українським парламентом, потрапляє близько 1 млн людей, заявив прем'єр-міністр А. Яценюк. «За нашими підрахунками під дію цього закону підпадає близько мільйона різного роду чиновників, держслужбовців, співробітників правоохоронних органів». За його словами, під цей закон потрапляє вся вертикаль української влади. (УНІАН)

К

УКРАЇНА ВІДМОВИЛАСЯ ВІД УЧАСТІ В «ЄВРОБАЧЕННІ-2015»

Україна не братиме участі у міжнародному музичному конкурсі «Євробачення-2015». Таке рішення ухвалено через складну ситуацію в країні. (Українська Правда)

К

УКРАЇНА ХОРОНИТЬ ПУТИНА

Україна виступає нині могильником режиму Путіна, – про це заявив відомий російський історик, професор Андрей Зубов. За його словами, російська влада стремлячись до того, щоб Україна не вступила до НАТО та ЄС, і щоб НАТО в цілому не наближалось до кордонів Росії, досягла протилежного: Україна іде до ЄС і НАТО, а НАТО наближається до кордонів Росії. (Цензор.НЕТ)

К

РОСІЯ, 9 МІЛЬЯРДІВ ДОЛАРІВ НА ПРОПАГАНДУ

Президент Росії В. Путін вбачає пропаганду як важливу зброю в боротьбі зі світом, заявив американський конгресмен Ден Майк на святкуванні 60-річчя української редакції Радіо Свобода. «Я маю інформацію про те, що Путін витратив на пропаганду більше 9 мільярдів доларів». На думку конгресмена, Кремль вбачає ворогів не лише в Україні, а в усьому західному світі. (Радіо Свобода)

К

ЯК КОМУНІСТ З ПРАВОСЛАВНИМ

Московський патріарх Кірілл і комуніст Зюганов обмінялися нагородами. Лідер угруповання, яке вважає себе наступником совєтської комуністичної партії, що має на сумлінні мільйони замордованих людей, отримав нагороду з рук глави РПЦ. Комуніст Зюганов був нагороджений орденом «Слави і честі» з нагоди закінчення 70 року життя, а патріарх Кірілл у відповідь отримав від нього пам'ятну медаль ЦК комуністичної партії Росії «70 років з дня визволення Криму від німецько-фашистських загартників». (А.Ф.)

К

«В'ЯЗЬНА СОТНЯ»

Бабусі з Дніпропетровська створили «в'язальну сотню». Завдання «підрозділу» – виготовляти для українських вояків теплі речі. Почали зі шкарпеток і рукавичок, скоро виявилось однак, що не менш потрібні м'які, теплі жилети під бронезилети. «Ми в кожну петельку вплітаєм свої молитви», сказала Телеканалу Україна пенсіонерка Таміла Медведовська.

К

У КОПЕНГАГЕНІ ВІДКРИЛАСЯ ПЕРША УКРАЇНСЬКА ШКОЛА

Заняття стартували для 19 дітей. Навчатимуть їх двоє вчителів, які зголосилися працювати безкоштовно. Школа прийматиме дітей віком від 2 до 13 років. Вивчатимуть вони українську мову та літературу. Ініціаторами виступили волонтери молодіжної організації «Ластівка» (знайшли приміщення, викладачів). У школи немає спонсорів, тому навчальними матеріалами забезпечують батьки. (VIDIA)

ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ ПОЛЬСЬКОГО АГЕНТСТВА KAI

ПАТРІАРХ СВЯТОСЛАВ:

«ЦЕ НАША І ВАША
БОРОТЬБА
ЗА СВОБОДУ!»

► **KAI:** Ситуація в Україні стає щоразу драматичніша і то попри перемир'я, яке виглядає дуже крихким. Як її бачить Ваше Блаженство, як Глава УГКЦ?

Патріарх Святослав: Ситуація в Україні драматична, але не трагічна. На нас напали. Це війна – це потрібно говорити відкрито! Це не внутрішній конфлікт, як стверджує російська пропаганда. Двадцять тисяч російських військових перебувають на території Української Держави, переважно в донецькому і луганському регіонах. Там є російські танки та інша спеціалізована зброя. Щодня – навіть під час перемир'я – гинуть люди.

Втрати серед населення сягають вже 3 тисяч вбитих. Цілі українські села були знищені. Наприклад, поблизу Луганська існувало село, де проживали лемки, переселені туди з Лемківщини. Його зрівняли з землею. Систематично руйнується наш край і вбивають наше населення. Тим часом російська сторона вперто твердить, що це внутрішній конфлікт, а не напад з боку Російської Федерації. Цю болісну правду – в результаті російської пропаганди – мало хто хоче прийняти. А це тому, що ця війна відрізняється від відомих досі. Гібридна війна – а саме з такою ми маємо справу – полягає у веденні ефективної війни передусім в інформаційній сфері і маніпуляції свідомістю.

► **А як ви оцінюєте ставлення Заходу?**

Патріарх Святослав: У тому, що дійшло до агресії Росії в Україні, частково є провина Європейського Союзу, який показав, що він є слабким і не хотів визнати, що маємо справу з війною проти однієї з європейських держав. Якщо Росія бачить, що ЄС і США не хочуть адекватно реагувати на ситуацію, то вважають, що мають дозвіл на агресію. Санкції проти Росії є добрим кроком, але запізним. Найвищий час, щоб Європа відчула себе більш відповідальною. На це мусимо надіятися, тим більше що Україна повірила в те, що Європа є її союзником. Ми завжди вважали, що Європа побудована на цінностях. Тепер виникає запитання: чи вона здатна боронити ці цінності? Знаємо, що суспільства не лише будуються на цінностях, але цінності треба також вміти боронити. А цього Європа собі вже не усвідомлює.

► **А, можливо, це вже минуле, і нами править чистий**

Нова Каховка, похорон сотника 17-ої сотні Самооборони Майдану, добровольця батальйону Київ-2 Сергія Подгорного.
С-на: Віталій Данильченко

утилітаризм...

Патріарх Святослав: Ми стаємо перед великим викликом, бо якщо сьогодні Європа віддасть Україну в руки Росії, то невдовзі і сама загине. Зараз ідеться про нашу і вашу свободу! Це гасло незалежності поляків сьогодні стало гаслом українців. Те, що сьогодні робиться з нами, завтра буде робитися з вами. Мусимо говорити про те, як створити механізми ефективної оборони цінностей, які декларує Європа.

Для нас, українців, великим болем був факт збиття малайзійського Боїнга, в результаті чого загинуло майже 300 осіб. А чи на Заході через два місяці хтось ще про це говорить і робить з цього відповідні висновки? Це означає, що Європа забуває про своїх жертв, які є жертвами українського конфлікту? Чи поступає вона відповідно до системи європейських цінностей? Якщо Європа про це забуває, то це означає, що вона не зможе відповідно реагувати в ім'я європейських цінностей. А завтра, можливо, продасть Україну?

► **Чи Україні необхідна зовнішня військова допомога?**

Патріарх Святослав: Україна хоче боронитися сама і може боронитися. Тут ми не потребуємо військ США чи інших держав НАТО. Ми самі можемо дати собі раду, однак за умови, що будемо мати відповідну зброю. Тим часом українське військо не має зброї, бо армія була цілеспрямовано дезорганізована в часи правління Віктора Януковича. Для безпеки Європи не потрібно будувати нових баз НАТО в Західній Європі, треба лише допомогти Україні захистити себе саму.

► **Тим часом Захід більше вірить в мирні заходи, аніж військові. Чи стосовно Росії такий шлях має шанс?**

Патріарх Святослав: Майбутнє України не буде вирішуватися на полі бою. Його можна вирішити винятково в трикутнику: Україна, Росія, Захід. Бо без Росії і її прийняття буде важко знайти позитивне вирішення для України. Росія почала цей конфлікт і мусить його завершити. Тому настільки важливою

є дипломатична діяльність. Раніше чи пізніше війна завершується порозумінням. Мусимо допровадити до цього, бо гинуть люди. Росія також дуже багато втрачає. Ця ситуація може стати каталізатором важливих внутрішніх змін у Росії. Кремль мусить це собі усвідомити. Я завжди казав і кажу, що Україна не є ворогом Росії. Ми, українці, не розуміємо, чому Росія нас атакує. Кажуть, що ми – ворожа держава. Це не має нічого спільного з правдою.

► **Якого розвитку подій в Україні очікує Ваше Блаженство?**

Патріарх Святослав: Цього ніхто не знає і я також. Одне я б хотів наголосити. Зовнішня агресія має наслідком утвердження української народної ідентичності. Сьогодні до неї признаються також і ті, хто раніше визначав свою ідентичність в цілком інший спосіб. Сьогодні українським народом стали майже всі, незалежно від етнічного походження, політичної чи релігійної орієнтації. Відмінне етнічне походження – особливо на сході – спричинило

до того, що люди там не відчували сильної української ідентичності. Сьогодні етнічне походження втрачає своє значення, а формується народ у громадянському сенсі: «Я – українець, оскільки ідентифікую себе зі своєю українською батьківщиною, незалежно від того, якою мовою розмовляю чи в якій церкві молюся». Люди починають розуміти, що Україна є їх державою, а її незалежність і цілісність є необхідним елементом їхнього майбутнього.

► **А які є приклади цього?**

Патріарх Святослав: Хоча б Маріуполь, найбільший порт над Азовським морем. Три місяці тому на місцевому референдумі велика частина мешканців голосувала за проголошення т.зв. донецької народної республіки. Однак, коли вони побачили наближення російських танків, то для них це був такий шок, що Маріуполь став фортецею української ідентичності.

► **То ким є сепаратисти?**

Патріарх Святослав: Справжніх сепаратистів в Україні є дуже мало. Вісімдесят відсотків з них прийшло з Росії, а лише двадцять – місцеві. Серед них є люди, які були відкинені на узбіччя владою України, а також кримінальні елементи.

► **Важливим елементом у формуванні національної свідомості є також релігійна віра. В Україні є різні Церкви, а частина православ'я є залежною від Московського Патріархату.**

Патріарх Святослав: Україна завжди була територією, на якій виникали конфлікти на релігійному фоні. Але сьогодні такого нема. Релігійні громади діють як одне ціле – навіть Українська Православна Церква Московського Патріархату. Ця Церква має нового Главу – Митрополита Київського Онуфрія. Побачимо, яким чином він буде будувати відносини з Москвою, а з іншого боку з Українською Державою. Важливо, що першим актом Синоду цієї Церкви після вибору нового Глави був заклик припинити вогонь – скерований до всіх сторін. Це важливо.

Продовження на 5 стор. ►

▶ ПАТРІАРХ СВЯТОСЛАВ: «ЦЕ НАША І ВАША БОРОТЬБА ЗА СВОБОДУ!»

▼ Продовження. Початок на 4 стор.

У парафіях – греко-католицьких та інших – збирають гроші на потреби війська. Збірки проводять усі Церкви, включно з московською. Вони підтримують тих, хто захищає спільну батьківщину. Ми купуємо не зброю, а каски, бронжилети, ліки, пов'язки, продукти харчування і т.д. Гроші на це збираємо в парафіях. Церкви допомагають також в організації медичної допомоги та допомагають біженцям з територій, де тривають бої. Ми надаємо безпосередню опіку, шукаємо помешкання, намагаємося допомогти в інтеграції у новому середовищі та знайти роботу. Окрім того, наша Церква – як і інші – відсилає капеланів на фронт.

▶ Скільки греко-католицьких капеланів супроводжують військових?

Патріарх Святослав: Сьогодні двадцять п'ять. Якщо бригада з Галичини їде на схід, то зі своїм священником.

▶ Греко-Католицька Церква є також речником української справи закордоном?

Патріарх Святослав: Важливим елементом місії Церкви є турбота про істину. Нещодавно я скерував до глав міжнародних єпископських конференцій і міжнародних організацій, включно з ОБСЄ і ООН, лист, в якому пояснив ситуацію

в Україні. Його отримали також православні Церкви та лідери інших релігій. Це була відповідь на розісланий раніше лист Московського Патріархату, де ситуацію в Україні було представлено як «релігійну війну». Можна було прочитати, що «уніати» і «розкольники» вбивають православних. А в цей час відносини між Церквами в Україні були такими корисними, як ніколи раніше. Я не міг мовчати!

▶ Як у цьому контексті можна розцінювати позицію патріарха Кірілла і Російської Православної Церкви? Можливо, він стоїть на роздоріжжі між страхом перед Путіним і побоюванням втратити вірних в Україні?

Патріарх Святослав: На тему відносин Патріарха з Президентом Росії я не буду говорити. Загалом, ієрархія Російської Православної Церкви залишається під впливом державної пропаганди Росії і переносить її на релігійний рівень. Це дуже небезпечно.

▶ Чи в цьому контексті слід розуміти концепцію «русского міра», проголошену патріархом Кіриллом, що означає покликання Росії до духовного проводу у світі слов'янських православних країн?

Патріарх Святослав: Концепція «русского міра» впала разом

з агресією на Україну. Це не має нічого спільного з «духовним проводом». Зараз Патріархат говорить про історичну Русь. І таким чином намагається виправдати приналежність до «історичної Русі» тих територій, якими зацікавлена Росія з огляду на свій геополітичний інтерес. Якщо хтось з представників християнської Церкви замість того, щоб бути апостолом любові, миру і поєднання, починає бути проповідником ненависті, то бентежить народи і нападає на релігійний мир, який є в Україні.

▶ Чи теперішня ситуація може привести до об'єднання трьох православних Церков в Україні? І таким чином до визволення тієї, що залишається під впливом Москви?

Патріарх Святослав: Вірні кожної з цих трьох Церков: Московського Патріархату, Київського Патріархату і Української Автокефальної Православної Церкви почали вимагати від своїх священників примирення і єдності. Кожна з трьох православних Церков в цій країні декларує себе як автокефальна, проте лише одну визнає світове православ'я: Українську Православну Церкву (УПЦ МП). Російська агресія спричинила кризу в лоні цієї Церкви. Знаю, що для братів і сестер

з цієї Церкви важливим є збереження її цілісності, проте це може бути нелегко.

▶ Чи надалі актуальною є концепція, яку сформулював кардинал Любомир Гузар, що після отримання статусу патріархату для УГКЦ навколо неї може зродитись рух поєднання східного християнства?

Патріарх Святослав: Найбільше я б хотів, щоб це дійшло до свідомості православних. Встановлення патріархату для УГКЦ не є «нападом» на московське православ'я чи Константинополь. Ми хочемо, щоб наш майбутній патріархат мав екуменічний вимір і був відкритий до інших. Зрештою, ми всі є дітьми того ж хрещення св. Володимира.

▶ Яким Ваше Блаженство бачить майбутнє?

Патріарх Святослав: Я є оптимістом. Оптимізмом сповнюють мене трансформації, які переживає українське суспільство в різноманітних сферах: політичній, військовій, соціальній тощо. Настільки позитивних змін Україна не переживала впродовж 23 років незалежності. Ми перестали бути аморфною пострадянською державою. Переживаємо родові муки, які приносять страждання, але дають надію на нове життя. Цей процес вже не під

силу знищити російським танкам. Як християни, ми віримо в Бога, який є Господом історії, в Його руках доля усіх народів. Вірю, що Бог благословить зусилля суспільства, яке обороняється, відроджується і йде за голосом Євангелія. Пам'ятаймо, що жодна війна не триває вічно. І цей конфлікт закінчиться. Як Глави Церков, ми повинні мати бачення майбутнього. Президенти, генерали і їхні концепції змінюються, а Церкви і народи залишаються. Перед Церквами в Україні стоїть питання: за яке майбутнє України і тієї частини Європи ми виступаємо як християни?

▶ Чи вершиться моральна революція, що розпочалася на київському Майдані?

Патріарх Святослав: Київський Майдан – у ширшому значенні цього поняття – ще не закінчився. Наша революція моральна, і відшукання гідності людини переходить до нової фази. Для революції характерний вимір трагічний, але теж і величний. Як я вже казав, маємо три фактори, якими можемо окреслити нашу актуальну ситуацію: Україна, Росія і Захід. Відомий арабський філософ і лікар середньовіччя Авіценна говорив, що лікар, який приходить до хворого, повинен зважати на три фактори: хворобу, особу хворого і лікаря. Авіценна наголошував: якщо хворий буде на боці лікаря, то вони разом подолають хворобу.

Переклад:
«Католицький Оглядач»

ХГ

ЗЦІЛИТИСЬ ВІД КОРУПЦІЇ

Не слід плутати гріх та корупцію. Гріх, особливо коли йдеться про повторюваний, веде до корупції, але не кількісно, мовляв, багато гріхів породжують корумповану людину, а, радше, якісно, тобто породжуючи звички, які погіршують та обмежують здатність любити, щоразу більше схиляючи орієнтири серця до горизонтів, які наближають до егоїзму. Про це читаємо у книзі «Корупція та гріх. Кілька думок на тему корупції» колишнього Буенос-Айреського архієпископа кардинала Хорхе Маріо Бергольйо, теперішнього папи Франциска.

поведінки лежить відкинення трансцендентності: перед обличчям Бога, Який не втомлюється прощати, корумпована людина з зіпсованим серцем возноситься як самодостатня, впевнена у власному спасінні. Вона сама втомлюється просити прощення.

Отож, першою характеристикою будь-якої корупції є внутрішня пригаманність. Корумпована людина відзначається основним наставленням самодостатності, яка спочатку є неусвідомленою, але згодом набирає форм якнайприроднішої речі. Людська самодостатність ніколи не є абстрактною. Це наставлення серця, звернене до скарбу, який спокушає, заспокоює та обманює його. «Душе моя, маєш достатньо всього на багато

років, відпочивай, їж, пий і веселися», – казав у своєму серці багач з Ісусової притчі.

Але, як не парадоксально, відразу стає очевидним протилежне значення: самодостатня людина, по суті, завжди є невільником того скарбу, й наскільки більше є рабом, настільки більше недостатньою є сутність цієї самодостатності. Цим пояснюється, чому корупція не може бути прихованою: неврівноваженість між переконаністю в тому, що я є самодостатнім та дійсністю бути рабом свого скарбу неможливо приховати. Ця неврівноваженість виривається назовні, як це трапляється з усіма речами, замкненими в собі, закипає, щоб втекти від внутрішнього тиску та виходячи

назовні, розсіює запах замкненості в собі, тобто – смердить.

Саме так, корупція смердить тлінням. Коли щось починає мати поганий запах, то це стається через існування серця, приневоленого тиском власної самодостатності та нездатності насправді бути собі достатнім. Існують серця, прогнилі через надмірне прив'язання до скарбу, який їх полонив.

Корумпований не зауважує свого стану. Це схоже до поганого запаху з рота: той, хто має цю проблему, майже ніколи не зауважує цього, на відміну від інших, які це відчувають і мусять звернути йому на це увагу. Внаслідок цього корумпований особа також дуже важко зійти з цього шляху через докори сумління, тому що її чесноти перебувають під анестезією. Здебільшого, Господь спасає таких людей через ситуації, яких вони не можуть уникнути, як от хвороба, втрата маєтку, дорогих осіб, бо лише вони можуть пробити шкаралупу корумпованості, відкривши доступ до благодаті. Лише тоді корумповане серце може бути зціленим.

Радіо Ватикан

Святий апостол Павло писав: «Те, що можна знати про Бога, їм (неправедним людям) явне, бо Бог їм об'явив; невидиме ж, після створення світу, роздумуванням над творами стає видиме: його вічна сила і божество, так що нема їм оправдання. Бо, пізнавши Бога, не як Бога прославляли або дякували, але осуєтились у своїх мудруваннях, і притемнилося їхнє нерозумне серце. Заявляючи, що вони мудрі, стали дурними і проміняли славу нетлінного Бога на подобу, що зображує тлінну людину, птахів, чотириногих і гадів».

Тут чітко видно процес, який веде від гріха до зіпсуття, до корупції, тобто, до засліплення, заступаючи Бога власними силами, тощо. Можемо сказати, що гріх прощається, натомість корупція не може бути прощеною. Але не тому, що Бог не прощає, але тому, що в основі корумпованої

УРОЧИСТОСТІ В ЗАЗДРОСТІ

На вшанування 30-их роковин відходу у вічність Слуги Божого Патріярха Йосифа Сліпого (1892–1984), 6 вересня 2014 року в його рідному селі Заздрість на Тернопільщині особливо піднесено було відзначено цю пропам'ятну дату.

Урочистості розпочалися Архієрейською Божественною Літургією у парохіяльній церкві під проводом Високопреосвященного Василя Семенюка, Митрополита Тернопільсько-Зборівського. У Святій Літургії численно взяли участь заздріянські парохіяни; гості з Миклинецького та Теребовлянського деканатів; зі Львова і Тернополя; прочани з Києва, які цьогоріч вдесьте вирушили дорогою з Заздрости до Зарваниці, яку колись давно пройшла мати Патріярха з малим Йосифом на руках. У своїй проповіді владика Василь наголосив на непересічній ролі батьків у вихованні дітей, зазначивши, що батьки Патріярха Йосифа були особливими людьми, що й визначило все його подальше життя.

Після Святої Літургії гості свята урочистою процесією пройшли

У Львові, 27 серпня 1992 року. Від леговища труну з прахом Отця Йосифа несуть по місту до тих місць, що зв'язані з життям і працею о. Ректора і Митрополита Йосифа, і близько 19-ої години процесія наблизилася до собору св. Юра

на цвинтар до родинного гробівця Сліпих, де поховані батьки Патріярха. Було відслужено панахиду за спокій душі Йосифа Сліпого та його батьків, а також покладено квіти до гробівця від Товариства «Свята Софія». З цвинтаря велична процесія на чолі з корогами вирушила до Комплексу Рідна Хата Патріярха Сліпого. Молодіжний хор катедрального собору Непорочного Зачаття Діви Марії з Тернополя прикрасив урочистості майстерним співом.

Вшанування пам'яті Великого Ісповідника Віри продовжила науковомистецька академія, в ході якої гості переглянули фільм про життєвий шлях Патріярха та його похорон. Було зачитано привіти учасникам урочистостей від Кардинала Любомира Гузара та професора Леоніда Рудницького, Голови Товариства «Свята Софія» (США). Уперше була презентована свіжонадрукована у видавництві «Артос» книжка, видана Товариством «Свята Софія», – «Шлях у безсмертя.

Матеріали про смерть та похорон Патріярха Йосифа Сліпого (1892–1984)», упорядники: д-р Ірина Іванкович (ТСС США) та о. Марко Ярослав Семенен (ТСС Рим). Отець розповів, як виникла ідея видати книжку і як вона народжувалася до життя. Науковою складовою заходу стала доповідь о. д-ра Тараса Бублика (УКУ), дослідника життя і спадщини Патріярха Сліпого – «Діяльність Патріярха Йосифа Сліпого щодо легалізації УГКЦ у світлі радянських документів (1960–1980 роки)». Доповідач звернув увагу присутніх на роль особистостей Митрополита Андрея Шептицького та Патріярха Йосифа Сліпого для збереження і відродження нашої Церкви: Митрополит Андрей утвердив греко-католицьку Церкву в Україні, натомість Патріярх Йосиф збирав «в розсіянні сухих», вивів УГКЦ на світовий рівень.

Урочистості пройшли під патронатом Тернопільсько-Зборівської Митрополії УГКЦ. Головний організатор та спонсор події – Релігійне Товариство Українців Католиків «Свята Софія» (США) у співпраці з Представництвом Товариства в Україні, Музейно-Меморіальним Комплексом Патріярха Йосифа Сліпого (с. Заздрість), парохією Воздвиження Чесного Хреста (с. Заздрість), Українським Католицьким Університетом (Львів), Тернопільським обласним відділенням «Просвіта», Фундацією «Справа Патріярха Йосифа» (Тернопіль), Колегіумом «Знамення» (с. Зарваниця).

Прес-служба представництва в Україні Товариства «Свята Софія»

ХГ

З ПАПОЮ ФРАНЦИСКОМ ПРО НОВУ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЮ

Папа звертає увагу на той факт, що місцева Церква є Церквою, втіленою у конкретному просторі, і вона забезпечена всіма засобами спасіння, даними Христом, які набирають місцевих рис. «Її радість передавання іншим Ісуса Христа виражається як у її дбанні про те, щоб зв'язати Його у інших місцях, які цього потребують, так і в постійному виході на периферію своєї власної території або до нових суспільно-культурних середовищ. Вона дбає про те, щоб завжди перебувати там, де найбільше бракує світла

Продовжуємо читати Апостольське Напоумлення папи Франциска «Радість Євангелія», присвячене новій євангелізації. У другій частині першого розділу він роздумує про необхідність «навернення душпастирства», щоб кожна церковна структура ставала «належним каналом євангелізації сучасного світу». «Кожна місцева Церква, частинка Католицької Церкви під проводом свого єпископа, також покликана до місійного навернення, – пише Святіший Отець. – Вона є суб'єктом євангелізації, оскільки є конкретним вираженням єдиної Церкви в певному місці світу, і в ній дійсно присутня та діє єдина, свята, католицька й апостольська Христова Церква».

та життя Воскреслого. А щоб ця місія на спонука завжди була якомога насиченішою, великодушнішою та пліднішою, закликаю також кожен місцеву Церкву вступити у рішучий процес розпізнавання, очищення та реформи», – пише далі Глава Католицької Церкви.

«Єпископ, – наголошує Святіший

Отець, – повинен завжди сприяти місійному сопричастю в своїй дієчальній Церкві, прямує до ідеалу перших християнських громад, в яких віруючі мали одне серце і одну душу». Тому він іноді повинен «ставати попереду та вказувати дорогу і підтримувати надії народу», іншим разом «просто залишатиметься посеред усіх»,

шляхом простої та милосердної близькості, але в деяких обставинах «повинен буде йти позаду людей, щоб допомогти тим, які відстали», але й також тому, що «сама отара наділена власним нюхом, щоб знаходити нові шляхи». «Виконуючи завдання сприяти динамічному, відкритому та місійному сопричастю, він повинен підтримувати та дбати про зрілість форм співучасті, передбачених Кодексом Канонічного Права та інші форми душпастирського діалогу, бажаючи вислуховувати всіх, а не лише деяких, які завжди готові говорити компліменти. Але метою цих процесів співучасті не повинна бути, насамперед, церковна організація, але радше місійна мрія дійти до всіх».

Радіо Ватикан

РОСІЯ В НЕЛЮДСЬКІЙ КРАСІ

Такого руйнування світу ще не було на пам'яті нашого покоління. Славний крах, гучний. Наша з вами Росія, захоплена вихідцями зі злочинної організації – КГБ, постала раптом у всій своїй нелюдській красі. Не в перший раз, звичайно, але – не дай Бог один раз побачити. І справа навіть не в тому, що країна наша з матом і російським «авось» поперла на Захід, вчинивши для розминки гроху war з «братнім» народом. Просто на місці того, що раніше здавалося видом цілком нормальних осіб, проступили пики, рила і морди народу-богоносця за фасоном 1917-го. Раптове перетворення росіян в агресивних і кровожерних тварюк – мабуть найбільше моє потрясіння у всій цій історії.

Олег Кашин, російський журналіст

◀ Леговище в Луганську після російського вторгнення в Україну

► ОРДА І ДИТЯТКО

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

ВИБОРИ

Під кінець жовтня матимемо новий парламент. Тут сподівання радше оптимістичні, ніж песимістичні. Цей парламент, значною мірою, буде обраний без голосів проросійської частини населення, оцієї, яка постійно сунулася до Києва зі своєю Партією Регіонів, а раніше «підкинула» нам Кучму, про місцеві вибори вже не скажу. Як хочеться отих довгожданних реформ, як хочеться суду для катів Майдану! А суду, до речі, нема. І ніхто поки не пояснює чому? Міліція арештує – суди відпускають. Хто ж нарешті поставить на місце дотла прогнилих від корупції суддів? Оце все треба робити, і набагато більше. Яценюк певно більше журиться зараз, як перезимувати без ординського газу? Як зупинити падіння гривні? Проблем чимало, чимало, проте – і не дивно: іде процес народження нової України, а Кремль робить усе, що тільки може, щоб руди зупинити, щоб задушити дитячко, поки воно постане перед світом у повній красі, а далі і силі своїй.

ПРО ПРИЄМНЕ І НЕ ДУЖЕ

Я поки стримуюся з оцінкою президента Порошенка. Хочу ще подивитися, дати йому більше часу. На даний момент можу констатувати, що дуже сподобалися його виступи в парламентах Канади та США. Американська CNN показувала його виступ наживо (як і ЄвроНьюз) – це ще одне свідчення, що морально, світ на нашому боці, а і на практиці значною мірою (все-таки грохи Захід допомагає матеріально, позичає гроші), хоча, як казав цей же Порох, це наша війна і жодна країна не відправить в Україну своїх вояків. А, до речі, дарма, бо якщо справді психічно Путлер хворий, то він може і по Берлінові якою бомбою бахнуть... І головне, раціональне: якщо Путлеру вийде в Україні, то, з певністю, піде далі. Принаймні наші сусіди мали б це розуміти, а не виглядає, що розуміють.

Петро Порошенко з дружиною Мариною серед представників української громади в Оттаві

«СЛАВА УКРАЇНІ» В КОНГРЕСІ США

Виступ перед обома палатами парламенту США Порошенко почав такими словами: «Для мене велика честь стояти тут. Я розумію, що ця честь не для мене, вона для народу України, цих сміливих чоловіків і жінок, які зараз на фронті за світову демократію». Красиво.

АГЕНТСТВО РЕЙТЕР: «18 вересня президент України Петро Порошенко, в рамках робочого візиту до США, виступив на засіданні американського конгресу. Попри те, що глава України зривав шалені оплески під час свого 40-хвилинного виступу, конгресмени ще й 13 разів підводилися і аплодували стоячи (тепліше тільки в Оттаві його приймали-Г.К.)». Промову Порошенка завершив словами: «Живіть вільними або помреть за свободу! Живіть вільними – це повинна бути та відповідь, з якою Україна вийде з цієї війни. [...] Слава Україні!».

Коментує Володимир В'ятрович: «Слава Україні! Героям слава!» – сім десятиліть тому це вітання глухо звучало в підземних криївках. Сьогодні воно гучно пролунало в парламенті наймогутнішої країни світу під оплески американських політиків. Їх заслужив не тільки нинішній президент України, але й ті, що гинули десятиліття тому з вірою, що їх правда переможе».

Тімоти Снайдер, американський історик зі світовим іменем, Наталі Кравчук пояснив чому Америка відмовляється поставляти Україні важке озброєння. «По-перше, США нині ведуть велику війну на Центральному Сході, по-друге, адміністрація Білого Дому в цілому обережна в російському питанні, по-третє, Вашингтон боїться присутності американських військових спеціалістів в Україні. Проте, я справді не розумію, чому Америка не може передати Україні системи протитанкової та протиповітряної оборони?». Про це говорив і Порошенко, виступаючи в Конгресі США. «Прошу, зрозумійте мене правильно, ковдри, прилади нічного бачення – також важливі, проте неможливо виграти війну ковдрами. Більше того, ми не можемо підтримувати мир ковдрами. Для підтримання миру ми повинні бути достатньо сильними. З огляду на сьогоднішню ситуацію, українська демократія має поклатися на свою сильну армію. В найближчі роки побудова сильного війська стане новим екзистенційним тестом української демократії», – зазначив Порошенко.

А ще він сказав таке про наших вояків. «Уявіть, ці молоді хлопці, недостатньо оснащені, і часто недооцінювані світом, є єдиними, хто

стоїть між реальністю мирного співіснування та жахом повного повернення до попереднього століття, впадіння в нову холодну війну. Українські солдати, український народ, українські хлопці та дівчата стоять зараз на фронті за свободу і демократію. Вони потребують вашої підтримки.»

Ще Снайдер. На його думку, наша батьківщина справді сьогодні відіграє важливу роль в питанні стабільності в Європі. «Україна – останній елемент пазла в системі європейської безпеки. При тому Європа повинна розуміти: те, що Росія хоче зробити з Україною – розчленувати її – це частина набагато грандіознішого плану Москви – розчленувати Європу».

Екс-президент Грузії, Саакашвілі, вважає, що виступ Порошенка потрапив до свідомості американців. А от чому. «Блискуча промова! Головним було те, що він зумів простою і зрозумілою мовою звернутися, через голови політиків, до народу Сполучених Штатів Америки і всього світу. Американці відчують природну солідарність до народів, які готові боротися за свою свободу. Думаю, сьогодні голос України був почутий голосніше ніж коли б то не було в історії і більше ніхто не може заставити його мовчати.»

Камо грядеши, Україно ?

АСОЦІЙОВАНЕ ЧЛЕНСТВО

Після ратифікації в Стразбурзі та Києві, ми стали майже повноцінним асоційованим членом Євросоюзу. Кажу «майже», оскільки навіть тут Москві вдалося «дожати» Брюссель, через що договір в повному вимірі запрацює тільки з грудня наступного року. В практиці це мало що міняє, оскільки для нас зона вільної торгівлі з країнами ЄС працює, проте для тих же країн ЄС – поки ні. Неприємно, звісно, що Європа така «уважна» до Путлера.

Наш греко-католик Арсеній Яценюк дозволив собі у цю, все ж таки радісну хвилину згадати батька Хмеля: «Голосування за ратифікацію Угоди з ЄС є цивілізаційним вибором України. Ми виправляємо помилку, допущену 350 років тому. Україна – це Європа. Так сказав і зробив український народ. Під цією угодою стоїть підпис в першу чергу всієї України. Прикро, що ця угода скріплена кров'ю. Але такий вибір, така боротьба і така плата за свободу, за демократію і за незалежність. Підписання угоди і її ратифікація – це перший крок. Це тільки початок великого європейського шляху. Ефективність і результативність залежить тільки від нас, від політичної волі, від волі до змін, від волі до боротьби, від волі до перемоги. Тепер від нас чекають не підписів і переможних реляцій, а конкретних дій і результатів. Тому вперед до реалізації угоди і до перемоги демократії, свободи і України. Слава Україні!».

Деякі європейські політики (нп. Елмар Брок) кажуть, що для отримання повного членства України в ЄС треба мінімум 10 років. Це не так страшно, вважаю. За 10 років справді можна провести основні реформи в державі. А ще говорять, що візи до ЄС ліквідують не раніше весни наступного року. Дай Боже, нашим людям – попри Орду біля воріт – хоч психологічно легше стане (а багатьом – і на практиці). Дай Боже!

Для «ХГ» Г. Кобильницький

[Українці у Швеції]

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ДУШПАСТИРЮВАННЯ В ШВЕЦІЇ (частина 1)

Запорукою існування церковної спільноти є Христова любов, яка проникає людські серця, оживляє, перемінює, і об'єднує їх у живе Тіло Христове. За дією Святого Духа в Церкві, і за посередництвом священнослужителів Церкви, людина має доступ до Святих Таїнств, які є для неї джерелом віри і даром Христової любові, для її духовного росту і спасіння.

Швеція є одною зі Скандинавських країн, де живе, за деякими статистичними даними, приблизно 2 тисячі українців; не всі є віруючі. Сильно поширений атеїзм, який звів не одну українську душу. Зберігати віру і традиції

рідної Церкви не є легко. Однак, українська віруюча душа природно шукала контакту з Богом, коли опинилася в чужому краю. Наші вірні від початку старалися зберігати основні заповіді: любити Бога і ближнього, та бра-

ти участь в молитві Церкви. Вони запрошували до Швеції священників з інших країн, а ті прибували до них і служили для них Божественні Літургії, надавали душпастирську опіку.

Продовження на 8 стор. ►

[Українці у Швеції]

▶ ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ДУШПАСТИРЮВАННЯ В ШВЕЦІЇ

▼ **Продовження.**
Початок на 7 стор.

Раз чи два рази на рік українська діаспора мала можливість брати участь в Божественній літургії та скріплятися Божим Словом. Чи в злиднях чи в добробуті, українці в Швеції виявляли потребу зустрічі з Богом. Наша Церква, хоч рідко, але давала емігрантам моральну підтримку в обставинах нового – емігрантського життя. Вона посилала до Скандинавії своїх священнослужителів. Їхні молитви і молитви вірних стали фундаментом, на якому діє і розвивається сьгоднішнє Українське Душпастирство в Швеції.

Характерним для еміграції, яка від нас «відходить», є те, що вона старалася єднати своє сімейне і громадське життя з молитвою Церкви.

Просила в Неї благословення для своєї діаспорної діяльності та особистого життя. Для нас, що продовжуємо діяльність нашої Церкви в Швеції, відкриті нові перспективи, за які ми повинні дякувати і їх цінувати.

Пані Юлія Карльберг належить до групи новоприбулих емігрантів. Вона цікавиться питанням української еміграції в Швеції і подає такі історичні дані про присутність українського душпастиря на шведській землі:

- Апостольський Генеральний Вікарій о. ван де Мале проводив українські Богослужіння на Різдво 1950, і мабуть, 1952 року.
- Після 1950-го року, на запрошення наших вірних, приїжджають до Швеції священники з інших країн і проводять українські Богослужіння.

Отець Мирослав Марусин (праворуч), 1972 або 1973 рік. С-на: о. М. Костів

- о. Максим Маурітсен (Коліаті) – першу згадку про нього я знайшла в архіві, де написано, що він проводив Богослужіння на Різдво 1956 року.
- о. Мирослав Марусин приїжджав 2–3 рази на рік з Ватикану з кінця 1960-х років до половини 1970-х років.
- о. Данило Дзвоник приїжджав з Бельгії. Проводив Богослужіння у Швеції до своєї смерті, приблизно наприкінці 1970-х років.

Пан Микола Семянів згадує, що о. Григорій Фуканчук приїжджав до Швеції у 60-их роках, а в кінці 60-их років о. Іван (Алойз) Глінка відвідав наших вірних в Швеції і служив Божественні Літургії.

Ці візити були тільки оказійними, або на запрошення поодиноких громад, чи родин. У 1982-му році, о. Павло (прізвище невідоме) приїхав з Риму і відслужив папахиду за українців, похованих на цвинтарі в Olofstrom. Починаючи з 50-их років аж до початку 80-их років різні священники, з різних країн, прибували до Швеції і надавали опіку нашим вірним. Ця душпастирська опіка однак була рідкою; обіймала головні церковні свята, та поодинокі церковні чи громадські події.

Для «ХГ» о. Мирослав Костів, душпастир в Швеції

ХГ

«СЛУЖИВ БОГУ І БІЛОРУСІ»

(До 100-річчя з дня народження білоруського греко-католицького єпископа Чеслава Сіповича, М.І.С.)

Ім'я владика Чеслава Сіповича, Апостольського Візитатора для білорусів греко-католиків в зарубіжжі (1960–1981 рр.), релігійного і громадсько-культурного діяча ХХ століття, золотими буквами записано в історію східного християнства і новітню білоруську історію.

Народився Чеслав Сіпович 8 грудня (25 листопада) в с. Дедінка колишнього Браславського повіту Віленської губернії. Походив з багатодітної селянської родини білорусів-католиків Вінцука і Ядвіги (з Тичків) Сіпович. Початкову освіту Чеслав отримав в рідному селі Дедінка, а з осені 1928 розпочав навчання в Друйській гімназії при монастирі отців-маріанів.

Там, в Друї, юнак вирішив присвятити своє життя служінню Богові і рідній Батьківщині. 1 серпня 1933 р. Чеслав Сіпович вступив до новіціату маріанів (М.І.С.), а через рік склав перші монаші обіти. В 1935–1938 рр. він вивчає філософію і теологію в університеті ім. Стефана Баторія в Вільнюсі. На жаль, закінчити навчання ченцю-студенту Чеславу не вдалося. 9 липня 1938 р. він, разом з іншими білоруськими маріанськими студентами, був виселений із Друйського монастиря, і не зміг продовжувати навчання в університеті, оскільки повернутися до Вільнюса йому не дозволила польська адміністрація влади. З благословення вищих духовних властей Ордена Маріанів у Римі він поїхав до Риму, де вступив на теологічний факультет Папського Григоріанського Університету.

† У Римі, 16 червня 1942 року, був висвячений на священника у східному обряді. Далі ієромонах Чеслав продовжив навчання у Папському Східному

Інституті, де підготував і захистив 19 грудня 1946 р. докторську дисертацію, присвячену уніатському митрополитові Ясону Смагачевському.

† Від 9 квітня 1947 р. о. Чеслав Сіпович душпастирював у Білоруській Католицькій Місії у Лондоні. У 1949 р. о. Чеслав Сіпович, разом з о. Петром Татаринівичем і о. Левом Горошко, почали дбати за те, щоб Ватиканське Радіо транслювало свої програми також і білоруською мовою.

† 2 липня 1960 року о. Чеслав Сіпович був призначений Папою Іваном XXIII титулярним єпископом Маріями. Разом з єпископським призначенням він отримав також посаду Апостольського Візитатора для білоруських греко-католиків в зарубіжжі.

† 4 серпня 1960 р. о. Чеслав Сіпович отримав єпископську хіротонію у Мюнхені під час Міжнародного Євхаристійного Конгресу. Хіротонію здійснили ар-

хієреї УГКЦ: архієпископ Іван Бучко з Риму і єпископ Платон Корниляк, Екзарх з Німеччини, а також російський католицький єпископ візантійського обряду владика Андрій Катков, маріанин. В хіротонії також брали участь єпископи Гавриїл Букатко, Йосиф Шмандюк та Іван Прашко. Таким чином, після 120 років (від т.зв. Полоцького «собору» в 1839 р. – тобто від «ліквідації» Унійної Церкви царськими владами) білоруські католики східного обряду отримали свого єпископа. Резиденцією Апостольського Візитатора для білорусів греко-католиків в зарубіжжі був Лондон, це також дозволяло Владичі Чеславу мати близькі стосунки з українськими греко-католиками у Великій Британії.

† В 60-ті роки ХХ-го століття владика Чеслав Сіпович був обраний Генеральним Настоятелем Ордена оо. Маріанів в Римі (1963–1969).

† В 1962–1965 рр. єпископ Чеслав брав участь у роботі II Ватиканського Собору, де був обраний до комісії у справах Східних Церков. Під час Собору і в подальшому він підтримував тісні контакти з Блаженнішим Йосифом (Сліпим), який після російських таборів прибув до Риму.

† Співпраця Владика Чеслава зі Святим Престолом тривала під час понтифікату Папи Павла VI та Івана Павла II. Він ніс своє єпископське служіння під час понтифікату чотирьох пап: Івана XXIII, Павла VI, Івана Павла I, Івана Павла II.

† Після Собору Владика Чеслав був одним з видатних теоретиків і учасників міжхристиянського і міжрелігійного діалогу. Від 1959 р. о. д-р Чеслав Сіпович – віце-голова, а від 1965 – почесний віце-президент Товариства Івана Золотоустого в Лондоні – британської організації, створеної в 1926 р. з метою розширення в англослов'янському світі відомостей про східне християнство. Помер Єпископ Чеслав Сіпович 4 жовтня 1981 р. в Лондоні. Похований на цвинтарі св. Панкрата (East Finchley).

Для «ХГ» о. Євген Усошин